

"Ехо, има ли някой там?"

В търсене на Бог

В своята книга „Ехо, има ли някой там?“ един от най-успешните норвежки писатели Юстайн Гордер разказва за Йоаким – малко момче, което един ден среща своя връстник Мика от далечната планета Елой. Мика е паднал от метеор презглава в някакво ябълково дърво. Въпреки че книгата е за деца, тя съдържа много точно философско наблюдение за тайната на живота и произхода на нещата.

Това, което се определя като израз на детско любопитство, всъщност е предмет на астрономията и астрофизиката. Науката наднича все по-дълбоко в Космоса с помощта на радиоантени, огледални телескопи и сателити, за да търси следи от извънземни цивилизации. Но дори да има такива, поради огромното разстояние контактът с тях би бил невъзможен. Означава ли това, че ще останем завинаги сами в безкрайната Вселена?

Да надникнем зад ръба на сателитната чиния

„Има ли някой там?“ Това е въпросът, който задават оцелелите след ядрената катастрофа в игралния филм „На другия ден“ (The Day After). Дори без колосална атомна катастрофа или изследователско любопитство, този въпрос си задава всеки човек, надникнал зад ръба на сателитната чиния на своя малък свят: Какъв е произходът и смисълът на живота? Но тук би трябвало да признаем, че е много по-лесно да попиташ, отколкото да дадеш отговор...

Проблемът е, че невинаги знаем откъде бихме могли да очакваме надежден отговор. Науката очевидно не е в състояние да го даде в обозримото бъдеще, философията е оставила в миналото заниманието с трансцендентното, докато религиите се боричкат с най-различ-

ни представи за отвъдното. По тази причина мнозина напълно се отказват да търсят смисъла.

Християнската вяра изрично ни окуражава да задаваме настоячиво въпроса за Бога. Старозаветните пророци повтарят Божията покана: *„И ще Ме потърсите и ще Ме намерите, като Ме потърсите с цялото си сърце. И вие ще Ме намерите, казва Господ“* (Еремия 29:13,14).

И още едно обещание за този, който последва поканата: *„Потърсете Ме и ще живеете“* (Амос 5:4).

Бихме могли да посрещнем тези думи с надменна скептичност, да ги приемем за набожно бръщолеване и да избегнем предизвикателството, както и възможността за избор, скрити в тях. От друга страна, бихме могли да се запитаем как конкретно изглежда това търсене. С други думи, как бихме могли да открием Бог? Ако приемем, че Той не е отдалеченият, недостижим и хладен дух на Вселената, а Събеседник, благоразположен към нас, тогава древните пророчески думи биха отекнали в нова светлина.

Изследовател

Павел, апостолът на християнството в елинския свят, спори с философите на своето време в атинския Ареопаг. Темата е Бог. Желанието на Павел е *„хората да търсят Бога, та дано биха Го попинали и намерили“*. Накрая допълва: *„макар че Той не е далеч от всеки един от нас; защото в Него живеем, движим се и съществуваме“* (Деяния на апостолите 17:27,28).

И до днес това е първото и най-важното убеждение на християните адвентисти – живият и личен Бог не съществува единствено в мисловния свят на човека или в недостижимите селения на Вселената. Той се обръща непосредствено към нас. Всеки може да Го почувства и преживее лично.

Къде и как обаче бихме могли да Го открием, да Го почувстваме и да Го опознаем? Адвентистите се доверяват на Свещеното Писание, което е основата на християнската вяра. Дори за някого да изглежда като книга с приказки, предназначена за религиозно недорасли хора, в действителност Библията е изпълнена с дълбоки проникновения и завладяващи опитности. Те отварят очите ни за великото, божест-

вено „Ти“, което въпреки отдалечеността Си е безкрайно близо, но въпреки Своята близост остава непонятно и недоказуемо. Можем да имаме личен контакт с Бог – непосредствено и по всяко време!

Проф. д-р Йохан Герхард, преподавател в Адвентния теологичен университет „Фриденсау“:

Библията...

...за мен е най-важната книга, що се отнася до разбирането ни за света, тъй като дава отговор на загадъчните въпроси за произхода и смисъла. Прави го не чрез философски излияния, които обикновеният човек не би могъл да разбере, а чрез историите за личности, семейства и народи, изпълнени с живот и емоции; разкази за война и мир, за вина и прощение, за победи и поражения, за начало и край.

От Библията научих, че светът, въпреки всички проблеми, няма да „отиде по дяволите“, а Бог е целта на всичко. Той ще направи всичко ново, без сълзи и скръб. И тъй като аз съм част от този свят, Библията става не просто тълкувание за общите му параметри; тя ме засяга съвсем конкретно. В нея откривам отговора за своята стойност като човешко същество и за това как да се справя с тъгата и вината.

Когато потърся критерия за добро и зло, намирам отговор не от вестниците или в духа на времето, нито от силните на деня, а от Бог, Който е свършено добър.

При всичките ми търсения, в Библията откривам не просто абстрактен хоризонт на тълкувание, а реална Личност – Исус Христос, Който ми показва кой и какъв е Бог. Когато чета за Него и се моля, без значение дали се чувствам добре, или зле, получавам напътствия и сила за живот, усещане за дълг пред света.

„Вярвам, следователно съществувам“

Всеки човек вярва в нещо

За да изпита своята вяра и да потвърди нейната достоверност, да отстрани всичко съмнително и погрешно, френският философ Рене Декарт (1596 – 1650 г.) използва т.нар. „методическо съмнение“. Така прави твърдо заключение: „Мисля, следователно съществувам“. Този, който разсъждава за себе си и за света, очевидно съществува. Декарт не е първият, стигнал до това прозрение. Още Августин фон Хипо (354 – 430 г.) пише: „Cogito ergo sum“ (Мисля, следователно съществувам).

Както *разумът* ни води до определени прозрения, които считаме за абсолюти, така и вярата има свойството да вдъхва убеждения, даващи сигурност на вярващия. Това в никакъв случай не се отнася само до религиозните хора, които практикуват конкретно „верую“. Нуждата да вярваме в много неща, без да ги поставяме под съмнение, е присъща за естеството на човека. Вярваме в голямата любов, в безаварийното кацане, в честността на нашите приятели, в нас самите, в по-доброто бъдеще, в Бог...

Неверието – другата страна на вярата

Самият живот е невъзможен без вяра. Ако тя отсъства, не съществува реална надежда, истинска любов и достойно човешко съществуване. Животът ни трае толкова, колкото продължава вярата ни. „Вярвам, следователно съществувам“. Този, който иска да живее без вяра, действа в свой ущърб. „Невероятно е в колко неща трябва да вярва човек, за да бъде невярващ“. Думите са на Михаел Кардинал фон Фаулхабер (1869 – 1952 г.), който смело се противопоставя на нацисткия режим.

Вярата и неверието изглеждат като противоположности, но в

действителност си приличат повече, отколкото човек би могъл да предположи. Например Божието съществуване не може да бъде доказано – трябва да вярваме в него. Но също толкова „успешно“ е подкрепена с аргументи тезата: „Няма Бог!“. Дали Той съществува, или не, е въпрос на вяра, а не на знание и на наука. В известна степен неверието също е вяра, но със знак „минус“.

Християните вярват, че зад видимите неща стои невидима реалност. В нея обитава обичайният Бог, Който ни придружава в нашия житейски път и прави възможно по-доброто ни бъдеще.

Разумът ни води до прозрения, които считаме за неоспорими („Мисля, следователно съществувам“ – Декарт). Вярата може да предизвиква убеждения, които стават сигурни за този, който вярва.

Вярата може да премества планини

На въпроса: „Какво в крайна сметка е вярата?“, Библията отговаря: „*А вярата е даване на твърда увереност в онези неща, за които се надяваме, убеждения за неща, които не се виждат*“ (Евреи 11:1).

Този, който вярва, не предава доверието си, не губи надежда и дори да преживее разочарования, ще бъде възнаграден. Вярата може да премества планини, да премахва привидно непреодолими пречки, да прави невъзможното – постижимо. И най-удивителното – тя разбива ограничените човешки хоризонти и се опира на великата божествена реалност.

След провала на атеистичния социализъм в края на XX век стана ясно, че вярата и религията не могат да бъдат заличени нито чрез идеологическо превъзпитание, нито чрез държавни репресии. Копнежът по Бога се оказа по-траен и по-жив от утопията за атеистична ера. В западните страни религията и духовността също имат своята конюнктура – пълното мълчание по въпроса за останалите култури и области по света. Мнимата „смърт“ на Бога бе последвана от „възкресението“ на вярата; водената от разума модерност беше измес-

тена от ориентираната към преживяването постмодерност. Вярата е мъртва, да живее вярата!

На въпроса: „Има ли някой там?“, повечето хора отговарят сдържано: „Е, все нещо трябва да има...“, ако не и с ясното: „Да, там има някой!“. Адвентистите от седмия ден са убедени, че този Някой има име и лице.

Андреас Шрок – журналист, живее в Дрезден
„Не съм сам“

В един февруарски ден в разгара на зимата животът ми пое в нова посока. В този ден напуснах съпругата си. През цялото време тичах из града. Искях да тичам още и още. Инстинктивно търсех подслон, докато не се озовах при една решителна, но приятелски настроена хазайка. Тъй като си бях навлякъл тежка настинка, трябваше да се оставя на грижите ѝ за няколко дни. Налагаше се да разчитам изцяло на чужда помощ – доста неприятно преживяване за мен!

Няколко седмици по-късно хазайката ме покани да посетя службата в нейната църква. И по-рано съм бил в църкви, но тези неща с Бога ми бяха чужди и неразбираеми. Не очаквах нищо. Всъщност ми беше все едно. Но хората в църквата бяха много мили. Целият товар се свлече от плещите ми и можех да премисля провала на брака си.

Проповедите неусетно ме развълнуваха, въпреки че не разбирах много какво точно иска да каже пасторът. Четях стиховете от проповедта в Библията и откривах точните думи за моята ситуация, за собствения ми провал, но и за нуждата ми да бъда обичан. В Исус Христос намерих Някой, Който устоява на всичко и отнема моя товар, когато Го помоля за това. В началото беше трудно – със сигурност не знаех как да се моля.

Винаги съм се борил, важни бяха постиженията и признанието, което получавах. А сега трябваше да призная своята неспособност?! Беше дълъг процес, не се случи голямо чудо, а много малки „Уау!“-преживявания. Християните в църквата ме придружаваха в моята опитност – понякога с обич, понякога със забележка, но в крайна сметка много търпеливо. Учех, че като християнин имам

право да допускам грешки, които обаче мога да изповядам и да започна начисто.

Не съм сам! Чувствам се обичан от Някого, Който винаги е наблизо дори когато стои невидим и мълчалив.